

Türjei Zoltán

Bőrön belül

Ráncok takarják előlem az életet.
Barázdáik egy-egy reggelem.
Szép vagyok, de csak kívülről látszom.
A bőrön belül senki nem érinti csillagom.
Az egymást ölelő héjak simák és édesek.
Hagyma nő magából ilyen semmi-koszorúnak.
Omoljanak egymásba hegyek,
vonuljanak zöld szagú erdők,
dübörgő gölemek a földeken,
robbanjanak szupernóvák fekete ős-terekben,
hasadjanak atommagok kristály-villanással,
teljenek el pillanatok éger-suhanással,
érkezzenek megváltók szírom-lebegéssel,
én csak magamra várok,
a világnak fénylő süvegében.

Mérhetetlen

Metsző délutánok sorakoznak,
mint az út menti fák.
Várják a kihalást, türelmesek.
Aki nem él, annak van ideje.
Pontosabban nincs.
És ez mérhetetlenül több annál,
mint akinek van.

A virrasztás bajnokai

Takuu (Pápua Új-Guinea) / d.sz. 4° 45' / k.h. 136° 59' /
terület: 1,4 km² / népesség: 560 fő

A nulla nem szám, a nulla tagadás.
Három betű kellene csak a maradáshoz,
de a nedves talajon nem érik a búza.
A szigetlakók mind égő tekintetűek.
A virrasztás bajnokai ők, kitárt sebeikkel várják a megváltót.
Kösse be, nyomjon rá kenőcsöt, vagy vágja ki végleg.
Az esték csendben telnek.
A tűz halk pattogása jelzi, hogy még nem múlt el minden.
A ritkuló foltok még mindig határozott elrendeződést mutatnak.
A semmihez végtelennek tűnő út vezet, telve létezéssel.
Idővel hozzá lehet szokni ehhez is.
Új nyelveket már nem kell tanulni, csak a régit elfelejteni.
Egyre kevesebb helynek van neve.
Már csak egy partszakasznyi sáv a minden,
mielőtt beleolvad az óceánba.

